

Don't Peek

#พีคในคู่มือ

เขียน : Avery Pie

ภาพปก : MOOK CHU

Don't Peek

#พีแอนด์พี

เขียน : Avery Pie
ภาพ : MOOK CHU

ลำดับที่ 7

Don't Peek #พิกไทม์พอ

เขียน : Avery Pie

พิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม 2564

ราคา 295 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Caffeine

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4351-4

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

ฝ่ายขาย : satapornbooks_mk@yahoo.co.th

โทรศัพท์ 08 5488 8750 Line : 0854888750 และ 0919696987

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

คุยกับนักเขียน

สวัสดิ์ดีค่า เอล Avery Pie นะคะ กลับมาเจอกันอีกครั้ง ในผลงานใหม่ *Don't Peek #พิคใหม่พ่อ* เรื่องราวสุดจาวและร้อนรักไปพร้อมๆ กันของสองพระนาย 'ไตรกัลป์' และ 'พิค' หนุ่มปากจัดสุดสู้ชีวิต เรียกได้ว่าเรื่องนี้เป็นอีกเรื่องที่ทำหายความสามารถ ด้วยเนื้อเรื่องที่หนักหน่วงและความสัมพันธ์ของตัวละครที่ 'ซ่อนความลับ' บางอย่าง ต้องคิดวิเคราะห์ไปถึงขั้นลึกที่ทำเอาเอลวิงเวียนศีรษะคล้ายจะเป็นลมอยู่หลายครั้ง // ปาดเหงื่อ

ตอนแรกเรื่องนี้ก็จะเขียนเล่นๆ ปรากฏว่าดันตั้งใจจนรู้สึกว่าเป็นอีกเรื่องที่เราชอบและอยากให้ทุกคนได้อ่านและอินไปกับมัน (อย่าลืมอ่านคำเตือนกันด้วยนะจ๊ะ) ส่วนชื่อเรื่องมาจากตอนที่เล่นเกมยิงปืนกับเพื่อน แล้วเพื่อนชอบพูดว่าอย่าพิคนะ เพราะถ้าพิคไปเราจะโดนยิงตาย (คำว่าพิคในเกมหมายถึงการส่องหรือออกไปดู ทำให้ศัตรูมีสิทธิ์เห็นเราก่อนแล้วยิงก่อนได้แน่นอนว่าเอลก็โดนยิงทุกรอบนั่นแหละด้วยความอยากรู้ ฮ่า ๆ) และนั่น

ทำให้เอลจุดประกายใจได้ว่า ถ้าเราพีคออกไปเราก็จะเจอเรื่องที่ไม่คาดคิด เลยได้พลอตเรื่องนี้ขึ้นมา

Don't Peek #พีคใหม่พอ จึงเป็นนิยายที่หลอมรวมความพีคขั้นสุดเท่าที่เขียนนิยายมา เพราะมันขอฝากทุกคนติดตามนิยายเรื่องนี้ด้วยนะคะ แล้วก็ขอขอบคุณทุกคนที่คอยสนับสนุนกันตลอดมา เอลจะพัฒนาตัวเองให้มากขึ้น จะผลิตผลงานออกมาให้ติดตามกันอีกน้า~

ด้วยรักจาก

Avery Pie

ตัวอย่าง

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ
เพื่อความสมจริงตามยุคสมัยที่ปรากฏในเรื่อง
และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร
รวมถึงเพื่อให้ได้อรรถรสทางภาษาเท่านั้น
ผู้เขียนและสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนาดักนลบแต่ประการใด

ตัวอย่าง

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

พิศไหมพ่อ 0

พ่อเพื่อนก็ดูอยู่

ร่างกายผมเคลื่อนไปมา...บนเตียงใหญ่

ทุกสัดส่วนของร่างกายถูกตึงด้วยมือหนา ร่างกายช่วงล่าง ถูกบดขยี้จากกายแกร่งที่ใจจ้วงเข้ามา ความรุ่มร้อนหายเข้าไป ในช่องทางและไหลออกมาตามจังหวะขยับเอว แรกเริ่มมันเนิบช้า ให้ผมคุ้นชินกับกายใหญ่ สักพักก็เคลื่อนไหวรวดเร็วคล้ายอยากฆ่าผมให้ตายอยู่ตรงนั้น

ริมฝีปากของเราเคลื่อนประสานกัน เรียวลิ้นขึ้นเกี่ยวกระหวัด รััดกันไม่คลายไปไหน ซ้ำยังส่งเสียงครางกระเส้าออกมาเป็นระยะ ตามแรงอารมณ์ที่พุ่งทะยานขึ้นไป

ผมบิดกายเร่าเสียดเสียวแทบทนไม่ไหว ตวัดสายตามอง เจ้าของนัยน์ตาสีเข้มที่กระตุกยิ้มให้

“จะเสร็จแล้วหรือ” เขาเอ่ยถาม ลากมืออีกข้างลูบไล้กายบอบบางของผม “รอกันหน่อยสิ เพิ่งเสร็จไปไม่ใช่หรือไง”

“ก็มันเสียวนี่ จะให้ผมทำไง”

“อดทนไง”

“คุณเอาเก่งขนาดนี้ ใครจะทนไหวกัน อ๊ะ...อ๊า” ผมพูดสลับ
ครางเลยฟังยากกว่าที่คิด ร่างสูงยังคงกระแทกเข้ามาไม่หยุด ไม่
ได้สนใจเลยว่าผมจะจุกแค่ไหน แต่ผมชอบที่เขาโหมกระหน่ำความ
ต้องการเข้ามาข้างใน ผมชอบเวลาเขาเข้ามาลึก ๆ จนผมวาบหวิว
ไปทั่วหัวใจ

ลิสาดีขนาดนี้หาไม่ได้ง่าย ๆ นะ ผมบอกเลย

“เธอคงชอบมากสิท่า ถึงได้ครางไม่หยุดแบบนี้”

“อ๊ะ! คุณเองก็คงชอบผม...อ้อ...มากเหมือนกันถึงได้...
แฮก...เอาดีไม่มีพิศ”

“หึ”
“ผมทำให้คุณพอใจว่าคุณดีนะ เป็นไง อ๊า...ชอบ
ใหม่ครับ ผมชอบไอนั้นของคุณนะ อ๊า!”

“แค่ครางก็พอ”

“อ๊ะ อ๊า!” ไม่รู้ว่าคำพูดไหนไปสะกิดใจเขา ถึงได้สาวกกายถี่
กระชั้นเข้ามาในร่างผมขนาดนี้ ร่างสูงตรึงแขนผมไว้เหนือหัว ยาม
เขากระแทกเข้ามาในตัว กลางกายผมจะถูเข้ากับหน้าท้องของเขา
บางครั้งอีกฝ่ายก็รูตรั้งให้เพื่อให้ผมเสริ่งไปพร้อมกัน บางครั้งก็
ไม่ช่วยเหมือนแกลังกัน

พลันเรียวลิ้นขึ้นก็โลมเลียยอดอกที่แดงซ้า เขาดูตุนอย่าง
ดูดั้นเช่นสัตว์หื่นกระหาย ผมครวญครางตลอดตัวเขาแน่นสมกับที่
เขามอบความใหญ่โตมาให้

เราต่างผลัดกันรับผลัดกันรุกโดยไม่สนว่าใครจะเจ็บตรงไหน

และเมื่อผมเสร็จ เขาก็ทำท่าจะถอนกาย

“จะเอาออกทำไม”

“พีค”

“ผมอยากให้คุณเอาผมต่ออีก”

ผมว่าเสียงเข้ม ตวัดสายตาทำทนายไปมองเขาที่ยืนคิ้วใส

“มาถึงขั้นนี้แล้วจะกลัวอะไร ผมไม่ท้องหรอก คุณก็รู้ดีที่อยู่
แกใจ ทำตัวเป็นพวกวัยใสไปได้”

“ฉันไม่ได้ใส่ถุงยาง” ข้ออ้างที่ทำให้ผมยิ้มขำอย่างสมเพศ “และ
มันทำความสะอาดยาก”

“ผมทำเองได้ ไม่ต้องยืมนิ้วใคร”

ต้องยอม

“แต่ทำให้ผมพอใจก็พอ” พูดพร้อมกับขยับไปนั่งตักเขา บด
สะโพกลงบนกายที่ขูชันแบบไม่มีท่าทีว่าจะอ่อน จากนั้นก็กอดคอ
เขา รังเขามาจูบพลางยั่วให้เขาบิบสะโพกตัวเองเป็นการปลุกเร้า
ผมรู้ว่าผู้ชายตรงหน้าชอบการสัมผัสเนื้อตัวนุ่มนวลของผมขนาด
ไหน นี่ไม่ใช่ครั้งแรกนะที่เราทำกัน “ใช่ แบบนั้นแหละ คุณจะได้
เสร็จข้างใน”

“เธอมันดีอ้อ ฉันอุตส่าห์ช่วยให้เธอไม่ต้องลำบากใจ”

“แต่เสร็จในมันลำบากตรงไหน”

“พีค”

“หรือคุณไม่กล้าเพราะดันปอดขึ้นมา?” ผมเลิกคิ้วใส “หรือ
กลัวว่าลูกชายคุณจะรู้ว่าเราเอากันจนคุณไม่กลับบ้านไปหา”

“มันไม่เกี่ยวกับเขา เลิกพูดถึงเขาซะ”

“งั้นก็ทำตามที่ผมสั่งดี *ไตรภล*!”

“อีก เถอนี่มัน...!”

“ลองพิศในตัวผมดูสักครั้ง เสร็จในก็เสียวดีเหมือนกัน
นะ :)”

ตัวอย่าง

พิคใหม่พ่อ 1

ไอ้เด็กชื่อพิค

นำเปื้อ

ชีวิตผมมีแต่ความนำเปื้อ

เสียงจ๊อแจของผู้คนลอยเข้ามาในหู ทั้งที่ใส่หูฟังและเปิดเพลงอยู่ เสียงนำรำคาญพวกนั้นก็ยิ่งแทรกเข้ามาให้ได้ยิน ไม่รู้ว่าหูฟังผมเริ่มไม่ดีหรือผมเปิดเพลงเบาไป แต่มั่นใจว่าหูฟังตัวใหม่ยังใช้ได้ดีอยู่ งั้นแปลว่าเป็นที่รอบด้านผมเองที่เสียงดังจนแทรกเข้ามาในหู

ผมนั่งฟังเพลงอยู่ในโรงอาหารของมหา'ลัย ซ้ำยังเป็นช่วงพักเที่ยงที่หลายคลาสดันปล่อยพร้อมกันเหมือนแก๊งค์คนที่รอเรียนบ่าย

ผมถอนหายใจ ดันหูฟังให้ฝั่งแน่นขึ้นอีกจะได้ไม่รำคาญใจ เสียตายที่ไม่ว่าจะทำยังไง รอบด้านก็เสียงดังอยู่ดี

‘นำรำคาญ’

ผมคิด เตาะลั่นด้วยความไม่พอใจนัก จริง ๆ ผมไม่ชอบที่ที่

มีคนแอด แต่ด้วยเหตุผลบางประการผมจึงต้องมานั่งเฝ้าโต๊ะอยู่ที่นี้ ข้าวในงานพร่องลงไปเล็กน้อยเนื่องจากผมสนใจมือถือมากกว่าจะกิน อีกนิดข้าวก็แข็งเป็นหินและผมก็ต้องเททิ้งเหมือนทุกวัน

น่าเบื่อ

ทำไมโลกนี้มันถึงน่าเบื่อขนาดนี้ละ

ผมขยันใส่พลังลงตอนหายใจเช่นคนอารมณ์ไม่ดี ทั้งที่ไม่มีใครมาทำอะไรผมเลยสักนิด ผมแค่นั่งฟังเพลง เขี่ยข้าวเล่นรากับมันเป็นขยะ บางทีก็มองคนอื่นด้วยตาขวาง ๆ เพื่อไม่ให้ใครเข้ามาทัก ปกติก็ไม่ค่อยมีใครทักผมอยู่แล้ว ส่วนนี้มาจากที่ผมเป็นพวกชวานผ่าซาก

ชอบทำอะไรไม่ไว้หน้า แกมยังรักสันโดษ ไม่ชอบมีเพื่อน เป็นฝูงเหมือนหมา ชอบฉายเดี่ยว ถ้าไม่ติดว่า...

“เฮ้ย ไอ้พิศ!”

มีไอ้เวรนี่เป็นเพื่อน

“หาดังนานทำไมไม่ตอบไลน์วะ”

หมับ!

“กูนึกว่ามึงโดดไปเมมาแล้วนะเนี่ย” เจ้าของร่างสูงยัมขณะตรงดิ่งเข้ามาถอดคอกผมที่พันลมหายใจเหนื่อหน้ายโส มันทั้งตัวลงนั่งข้าง ๆ ถิววิสาสะหยาบหูฟังผมออก แกล้งเป่าหูให้ผมหันไปมองค้อน “สนใจญาติเพื่อน”

“สันตืน”

“ฮ่า ๆ ๆ” มันหัวเราะ ดูจะชอบที่โดนด่า “ค่อยยังชั่ว กูนึกว่า

มิ่งไม่พกปากมา ได้ยินเสียงมิ่งค่อยรู้สึกดีขึ้นหน่อย”

“มิ่งอยากโดนตำเหรอ ถึงพูดกวนตีนกูแบบนี้ละ”

“กูยอมให้มิ่งตำตีกว่าปล่อยให้มิ่งนั่งน้ำลายบูดนะ ไอ้พิค”

“ใครจะไปพูดมากเหมือนมิ่งละ ไอ้คิน”

“หึ”

“คนอะไรปากไม่มีหูพูดมากฉิบหาย”

“ขอบคุณที่ชม” มันยักคิ้วกวนประสาทพาให้ผมชุนิ้วกลาง
ใส่เป็นการด่า “แล้วไหนมิ่งบอกจะรอกูกินข้าวไง นี่มิ่งแฉกจน
แมลงวันอึ้มแล้วเนี่ย”

มันอยู่ปากแล้วพริกพเย็ดมาทางจานข้าวผม

“เรื่องของคุณ ไม่เสือกดี” ผมขมอดคิ้วใส่ “และกูบอกตอนไหน
ว่าจะรอมิ่งกินข้าว ถ้ารอมิ่งนะชาตินี้จะได้กินหรือเปล่า” มิ่งมัน
คนของประชาชน กว่าจะมากูแทบรากงอกแล้วด้วยซ้ำ”

“กูแค่ไปคุยกงาน ไม่ได้ไปไหนไกลสักหน่อย”

“คุยกงานกับน้องปีหนึ่งในห้องน้ำห้องสุดท้ายอะนะ?”

“ไอ้...!”

“คุยกันด้วยไอ้ นั้น กูว่าไม่เรียกว่างาน แต่เรียกว่าเอานะ
ไอ้คิน”

“ไอ้เหี้ย รู้ดีนักนะมิ่ง” มันผลักหัวผมที่แววมันแบบนี้
เป็นการกรกลบเกลื่อนเวลามันเงินอายุ ไม่ก็ตอนที่มันทำตัวไม่ถูก
ผิดกับผมที่กลอกตาใส่ สายหน้าให้เช่นคนเหนื่อยหน่ายกับเพื่อน
รัก ผมกับไอ้คินเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่ปีหนึ่ง ตอนนี้อย่างสามแล้วและ
ยังคงสนิทกัน

ไม่รู้จะเรียกว่าสนิทได้ไหม ผมไม่ได้มีเพื่อนเยอะแบบมัน
อันที่จริงผมมีแค่มันเลยดีต่างเอาว่าเราสนิทกัน ทั้งที่ความจริง
เราอาจจะเป็นแค่เพื่อนร่วมคณะกัน

จะเป็นยังไงก็ช่าง ผมไม่ได้สนใจอยู่แล้ว

“กูแค่ลองคุยกับเขา ไม่ได้จริงจังอะไร”

“เรื่องของมึงสิ มาบอกกูทำไม”

“กลัวมึงหึงไง”

“...”

“มึงรักกูจะตาย ทำไมกูจะไม่รู้ หือออ” มันแก้งลางเสียง
ยาวๆ กวนประสาทผม พาให้ผมกลกอกตาได้มันอีกรอบ ผมละ
เบื่อหน่ายมันซะหมดที่ชอบหาเรื่องให้ผมค่าตลอด ไม่รู้ว่ถ้าไม่โดน
สักรอบมันจะขาดใจตายไหม พอเห็นผมเงยบ มันก็แก้งเอนี้ว
มาจ้มๆ แก้มเหมือนแหยให้ผมไวยวาย

ผมเลยยื่นคิ้วใส่แล้วตีมือมันเข้าให้

เผียะ!

“เซี่ยยย! เจ็บนะมึง”

“กูไม่กัดนิ้วขาดก็บุญแคไหน”

“ทำไมเดจใจร้าย รักของเรามันเก่าแล้วหรือไง”

“ใครเขารักมึง กูให้พูดใหม่”

“มึงอย่าปฎิเสธหัวใจ”

“...”

“มึงรักกู มึงรู้ตัวดี” มันยิ้มเข้ากวนตีนได้โล่งจนผมเอือมระอา
ยิ่งกว่าอะไร ขนาดตบหัวมันก็แล้ว ตีหน้ามันก็แล้ว มันก็ยังไมยอม

หยุด สุดท้ายผมก็ต้องปล่อยให้มันคิดเองเออเองไปแบบนั้น แต่ผมรู้ว่าไอ้คิดมันไม่ได้คิดจริงจัง มันก็แค่เล่นสนุกไปตามประสา มันมีแค่ผมเท่านั้นแหละที่ต้องเก็บจำความลับ ทำเป็นไม่รู้รู้สึกอะไรกับมัน

ทั้งที่ความจริงแล้วผมรักมัน

ใช่ ผมรักมัน

รักมันในแบบที่มันหยอกเล่นนั่นแหละ

ไอ้สันติน

“แล้วตกลงวันนี้มึงจะไปนอนบ้านกูไหม” มันถามพร้อมกอดคอผม เนื่องจากวันนี้เราสอบเป็นวันสุดท้ายเลยตกลงว่าจะไปนอนบ้านมัน เพื่อเตรียมตัวไปเที่ยวหัวหินมะรืนนี้ แน่่อนว่าพวกเราไม่ได้ไปกันสองคนหรอก ไอ้คิดมันจะให้พ่อมันไปส่งเราที่หัวหิน เพราะเขาจะผ่านทางนั้นไปคุยงานพอดี

ผมไม่ค่อยรู้เรื่องเกี่ยวกับครอบครัวมันนัก มันบอกไรมาก็รับฟังผ่าน ๆ

ได้เรื่องที่จะไปนอนบ้านมัน มันก็คิดเอาเองนะ ผมยังไม่ได้ตกปากรับอะไรสักคำ

“ถ้าไปกูจะได้ให้พ่อมารับ วันนี้พ่อถูกลับพอดี น่าจะผ่านมาแถว ม. เรา”

“มึงก็มีรถไม่ใช้หรือไง ทำไม่ไม่ขับไปเองวะ”

“ก็กูอยากใช้เวลากับพ่อบ้าง”

“...”

“และอยากแนะนำมึงให้พ่อรู้จัก เขาจะได้รู้ว่ากูมีเพื่อน

รักที่สนิทเหมือนกันไง

“ถามกูยั้งว่าสนิทกับมึงหรือเปล่า”

“ไอ้เวร” มันผลักหัวผม ทำเป็นหงุดหงิดก่อนจะยิ้มว่า
“นอกจากกู มึงจะมีใครอีก”

“กูกูอยู่คนเดียวก็ได้นะ เอาจริง”

“มึงทิ้งกูไม่ลงหรือ ไอ้พิศ”

“...”

“มึงรักกู มึงรู้ดี”

คำสั้น ๆ ง่าย ๆ ที่ทำผมแพ้วายมานักต่อนัก

ปากบอกรักไม่ชอบ แต่ผมก็ไม่เคยปฏิเสธมันเลยสักครั้ง นั่น
ทำให้มันคิดว่าจะทำอะไรหรือพาผมไปไหนก็ได้ตามใจมัน คิดว่า
เราเป็นเพื่อนรักที่สนิทกัน ทั้งที่ความจริงผมอยากตะโกนใส่หน้า
มัน

ใครเขาอยากเป็นเพื่อนมึง ไอ้เหี้ย

เสียตายที่ทำได้แค่เก็บคำนั้นไว้ในใจ ไม่กล้าพูดออกไปสักที
เอาจริงผมเคยอยากบอกมันนะว่าตัวเองรู้สึกยังไงกับมัน มันจะได้
เข้าใจสักทีว่าที่ผมอยู่กับมันทุกวันนี้เพราะอะไรกันแน่ แต่พอเห็น
หน้ามัน ได้ยินเสียง ถูกมันหยอกเล่น ผมก็ต้องเก็บทุกคำพูดซ่อน
ไว้ลึกสุดในหัวใจตัวเอง

ผมกลัวว่าถ้าพูด ผมจะเสียมันไป

ผมไม่อยากให้คำว่าเพื่อนของเราหายไป

เพราะชีวิตที่เฮงซวยของผมนั้นมีมันเป็นที่พึ่งคนเดียว

โคตรเหี้ยเลย ชีวิตไอ้พิศเนี่ย

หลังจากตอนนั้นผมก็ไม่ได้ตอบอะไรมันอีก มันอยากให้พ่อมันมารับก็ปล่อยมัน อยากให้ผมไปนอนค้างก็ปล่อยมัน มันอยากให้ผมทำอะไรก็ปล่อยมัน ผมซีเกียดเกี่ยวกับมัน รู้ดีว่าไม่มีวันชนะมันหรอก และผมก็ไม่ได้อยากเอาชนะมันตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

เราสองคนไปเรียนคาบท้ายด้วยกัน พอเสร็จมันก็ให้ผมไปเก็บกระเป๋าเอาเสื้อผ้าสำหรับไปเที่ยววันหยุดนี้ จากนั้นพวกเราก็มานั่งรอพ่อมันที่หน้าหอ ผมไม่รู้เรื่องพ่อมันหรอก มันเคยเอารูปให้ดูอยู่นะ เสียหายที่ผมไม่สนใจจะรับเข้าไปในสมอง

รู้แค่ว่าพ่อแม่มันไม่ค่อยลงรอย เหมือนจะแยกกันอยู่ด้วย
มั้ง

“นั่นไง พ่อกูมาแล้ว” ผมเงยหน้าจากมือถือ มองตามมือไอ้คนซีไปที่รถพ่อมัน เป็นรถหรูราคาหลักสิบล้านที่ไม่ค่อยเห็นใครขับเข้ามาในมหา’ลัยเราเท่าไร “พ่อเอารถเล็กมาวะ จะชนกระเป๋าพอไหม”

“มีแค่มอเตอร์ไซค์ มึงจะให้สิบล้อมาชนหรือไง”

“ก็เพื่อพ่อเอาเสื้อผ้ามาด้วยไง”

“กูนั่งแท็กซี่ไปเองก็ได้”

“คุณคิน!”

“ครับ!” ยังไม่ทันตอบผม จู่ๆ พ่อมันก็เรียกเสียงดังตอนลงมาจากรถเหมือนต้องการให้มันไปหา ส่งผลให้อีกฝ่ายรีบวิ่งตรงไป แต่ไม่วายกลับมากลางแขนผมไปด้วย รวากับกลัวผมจะหนีไปไหน ผมที่เป็นมนุษย์ไม่ชอบวิ่งเลยมีสภาพไม่ต่างจากถูกลากให้ตามไป

มันพาผมมายืนตรงหน้าพ่อมันที่ได้สูทผูกไท

นักธุรกิจลึนชะ

ตอนแรกผมก็นึกว่ามันจะกระโดดกอดเขา ทว่าอีกฝ่ายกลับ
ชะงัก

“อ้าว ลุงชิต พ่อล่ะครับ”

“หือ?” ผมถึงกับเลิกคิ้วได้ หันไปมองมันที่พยายามชะเง้อ
หาคนที่รออยู่ ทำเอาผมต้องประติดประต่อใหม่ว่าตกลงคนตรงหน้า
นี่ไม่ใช่พ่อมันที่บอกจะมารับหรือ

“คุณท่านกลับไปรอที่บ้านแล้วครับคุณคิน เลยส่งผมมารับ
แทน”

“อ้าว” ไ้คินขมวดคิ้ว ดูแปลกใจที่เรื่องพลิกผัน “ไหนพ่อ
บอกจะมารับผมเองไง ไ้ทว. คุยกันแล้วไม่เห็นบอกเลยว่าจะให้
ลุงชิตมารับ”

“คุณท่านมีธุระสำคัญต้องทำนะครับ”

“...”

“ขึ้นรถเถอะครับ คุณท่านรออยู่” คนขับรถเปิดประตูให้ ผม
เลยลากสายตาไปมองไ้คินที่เสียบไปชั่วคราว มันดูผิดหวังยังไงไม่รู้
ที่พ่อมันไม่มา ผมจึงแกล้งเอาศอกไปกระทุ้งแขนมัน เรียกสติให้
กลับมามองหน้า ก่อนที่มันจะยิ้มให้

“ไปมึง ขึ้นรถกัน ลุงชิตขับรถดีมาก เดี่ยวมึงเคลิ้มเลย”

“ฮือ” ผมพยักหน้า ปลดปล่อยคนขับรถของมันยกกระเป๋า
ไปไว้ท้ายรถ จากนั้นเราสองคนก็ขึ้นนั่งเบาะหลัง ไ้คินชวนผมคุย
ตามประสา มัน ส่วนใหญ่ก็เล่าเรื่องที่บ้านว่าอยู่กันยังไง ผมก็ฟัง

บ้างไม่พียงบ้าง ส่วนมากจะนั่งเหม่อคิดอะไรไปเรื่อย ๆ มากกว่า
ที่แน่ ๆ ที่ผมรับรู้ได้คือมันดูรักพ่อมันมาก ตั้งแต่ขึ้นรถมามัน
ยังอวยพ่อมันไม่หยุดเลย

“ถึงบ้านกูแล้ว” ไล่คินพูดขึ้นตอนลุงชิตเลียวรรถเข้ามาใน
คฤหาสน์ขนาดใหญ่ พอจะรู้มาบ้างว่าบ้านมันรวย แต่ก็ไม่ได้คิด
ว่าจะรวยขนาดนี้ จนซັกสงสัยแล้วว่าพ่อมันค้ายาหรือเปล่า ถึงมี
เงินปลูกบ้านหลังใหญ่ขนาดนี้ “เป็นไง อั้งเลยดิ”

“อือ”

“บ้านกูใหญ่เหมือนบ้านพระเอกซีรีส์ที่มึงดูใหม่”

“เทียบกันไม่ได้”

“แน่นอน บ้านกู..”

“ในซีรีส์ดูดีกว่าเยอะ”

“ไอ้พีค!” ผมยิ้มขำที่หักหน้าเพื่อนรักจนมันไวยวายได้ ไล่
คินย่นคิ้วใส่ผม สาธยายให้ฟังว่าบ้านมันหรูหราหมาเห่าขนาดไหน
ที่ว่าหมาเห่าหมายถึงหมาจริง ๆ บ้านเลี้ยงหมาประมาณสามสี่ตัว
ได้ เป็นหมาพันธุ์ดีหมด คงเลี้ยงไว้เฝ้าบ้าน

“ไอ้ หมากูตัวอวยอย่างควายเลยว่ะ ลุงชิตเลี้ยงมันด้วยคนงาน
หรือว่าอาหารเนี่ย”

“ฮ่า ๆ” ลุงชิตหัวเราะ ถึงจะดูขมไปหน่อย เขาก็ดูเจตนา
“หมาของคุณคิดต้องเลี้ยงอย่างดีสิครับ คุณคิดรักพวกมันจะตาย”

“ขอบคุณนะครับที่ดูแลมันให้ ผมโคตรคิดถึง...”

“ไล่คิน นั่นใคร”

“หือ?”

“คนที่ยืนอยู่ตรงทางเข้า”

ทว่าในตอนที่มีคนมาซึ่งพระคุณของคนขับรถอยู่นั้น ผมก็เหลือบไปเห็นใครบางคนยืนอยู่ตรงประตูบ้านนั้น เขามีดวงตาสีดำที่ดูอันตรายเป็นอย่างมาก ใส่ชุดสูทที่ดูดีกว่าลุงชิตเป็นร้อยเท่า ผมถูกเซตอย่างดี ใบหน้าก็หล่อเหลา เหมือนพระเจ้ารักเขาอย่างไรยังงั้น

เขายืนสูบบุหรี่ มือข้างหนึ่งล้วงกระเป๋า จับจ้องมาที่พวกเรา

“ในที่สุดก็ได้เจอกัน”

“ใครวะ”

“พ่อกูไง”

“หา?”

“นี่แหละพ่อกู” มันหันมายิ้มให้ผมก่อนจะกระโดดลงจากรถตรงไปหาพ่อมันที่รออยู่ ปล่อยให้ผมนั่งอิงกับความดีของผู้ชายที่ผมคิดว่าน่าจะอายุสี่สิบกลางๆ แต่หน้าตากลับดูรุ่นราวคราวเดียวกับพวกผม ถ้าบอกว่าเป็นพี่ชายไอ้คนผมก็เชื่อนะ ดูอายุไม่ต่างกันเท่าไร

ไอ้คนคุยอะไรกับพ่อมันไม่รู้ เจ้าตัวถึงได้มองเข้ามาผ่านประตูรถที่เปิดทิ้งไว้

เราเลยได้สบตากันและทำให้ผมพึมพำเบา ๆ กับตัวเองด้วยความสนใจ

“พ่อมึงเหรอไอ้คนใหญ่ตี่นี้ ดูท่าจะดูชะด้วย :)”

“ลงมาดิไอ้พิศ นั่งทำบื้ออะไรอยู่ จะให้กูอุ้มลงมาเหรอ!” ไอ้คนตะโกนเรียกสติพร้อมก๊วกมือให้ผมลงไปหา มันยื่นคิ้วเล็กน้อย

ที่ผมไม่ยอมลงมา แต่พอผมก้าวขา มันก็ยิ้มว่าทั้งที่เมื่อสักทำท่าจะลากผมไปหาด้วยซ้ำ ผมลงจากรถเดินตรงไปหยุดยืนตรงหน้าพ่อมัน

เราสองคนสบตากัน และเป็นผมที่เบนสายตาไปมองไอ้คิน “นี่พี่คิดครับพ่อ เพื่อนผมเอง ที่เล่าให้ฟังบ่อยๆ” มันบอกพ่อมัน ดูตื่นเต้นที่ได้แนะนำผม “ไอ้พี่คิด นี่พ่อกู ชื่อ *ไตรกัลป์* ยกมือไหว้พ่อกูดี”

“อ้อ” ผมพยักหน้าพลางโค้งหัวเล็กน้อยให้พ่อมันโดยไม่มี การยกมือไหว้ตามที่มันบอก จะว่าผมถือตัวหรือไม่มีมารยาทก็ได้ แต่ผมไม่ค่อยชอบยกมือไหว้ใครเท่าไร เล่นเอาเพื่อนรักถลึงตาใส่ ส่งสายตามาจิกกัดจนสุดท้ายผมก็ต้องยกมือไหว้ไป

“สวัสดี” พ่อมันเป็นฝ่ายทักโดยไม่ลืมยกมือรับไหว้ผม “ในที่สุดก็ได้เจอกันสักทีนะ คินเล่าเรื่องราวให้ฟังบ่อยๆ”

“เหวอครับ”

“อ้อ เห็นบอกว่าเป็นคนเงียบๆ ไม่ค่อยพูดเท่าไร ตอนแรกก็นึกว่าคินพูดเกินไป แต่พอเจอแล้ว เธอดูโลกส่วนตัวสูงกว่าที่คิดนะ” ผมไหวไหล่ ไม่รู้จะตอบอะไรกับคนที่ตัดลีนผมไปแล้ว “แล้วก็มีไม้แข็งไปหน่อย”

“ผมแค่ไม่ชอบยกมือไหว้ใคร”

“ไอ้พี่คิด”

“ขอโทษด้วยถ้าทำให้ไม่พอใจครับ”

ไอ้คินถึงกับกุมขมับ มันส่ายหน้าไปมาใส่ผมที่ทำตัวไม่รู้จักกาลเทศะใส่พ่อมัน ทว่าผมก็รับรู้ได้ถึงความรู้สึกบางอย่างที่ส่งผ่าน

สายตาของคนตรงหน้านะ ไม่รู้ว่ามันเป็นไปในทางที่ไม่ดีหรือเปล่า
รู้แค่ว่าพอผมตอบ เขากลับกระตุกยิ้มเบา ๆ

สายตาที่เขามองผมมันนิ่งจ๋นนัก แต่กลับเต็มไปด้วยความ
อันตรายเป็นอย่างบอกไม่ถูก

“แม่ของลูกรออยู่ข้างใน เข้าไปสิ เขาคงดีใจที่ได้เจอลูก”

“แล้วพ่อไม่เข้าไปพร้อมกันหรือครับ”

“พ่อว่าจะไปสูบบุหรี่สักมวน”

“...”

“เข้าไปก่อนเถอะ แล้วค่อยคุยกัน”

“อ่า...ก็ได้ครับ ไปกันได้พีค”

“อือ” ผมพยักหน้า แปลกใจที่สัมผัสได้ถึงระยะห่างที่พ่อลูก
มีต่อกัน หรือถ้าพูดให้ถูก ผมสัมผัสได้ความมั่นใจมาจากฝั่งพ่อไอ้คน
เท่านั้น ส่วนไอ้คนมันก็รักและสนิทกับพ่อมันโดยไม่คิดมากอะไร
เขาหยิบบุหรี่ขึ้นมาสูบขณะที่ไอ้คนดึงแขนผมให้ตามเข้าไปในบ้าน

แขนของเราเฉียดกันเล็กน้อย ทว่าหลังมือกลับโดนกัน

เป็นการสัมผัสเพียงเสี้ยววิที่ทำให้อีกฝ่ายยิ้มให้กัน

“แล้วเจอกัน พีค”

สายตานั้นอย่างกับเสื่อตะครุบเหยื่อเลย

ผมเดินตามไอ้คนเข้ามาในบ้านก่อนจะเจอกับแม่มันที่
ยืนตีมโวน์รออยู่ สองแม่ลูกดูคิดถึงกันมาก พวกเขาโอบกอดกัน
ไม่มีหยุด ผมจำไม่ได้แล้วว่าครั้งสุดท้ายที่โดนกอดแบบนั้นมันเป็น
ยังไง ไม่รู้ว่ามันจะอบอุ่นหรือว่าร้อนดั่งไฟ แต่เท่าที่จำได้...

มันเหมือนตกรกทั้งเป็น
ก็!

ข้อสนั้ของผมกระหบกัันดั่งพอที่จะไ้ยีนกันทัวไ้ะ
อาหารเย็น หลังจากทีไ้คินแะนนำผมให้แม่มันรู้จัก มันก็พาผม
ไปเก็บกระเป่าที่ห้องและพาลงมากินข้าว ผมนึกว่าบรยภาค
ระหว่งพ้อแม่ลูกจะน่าอิจฉา ทว่ากลับอืดอืดยิ่งกว่าติดอยู่ใน
ช่องแคบ

พ้อมันไม่คยอะไรกับแม่มันเลย ถ้ามองผิวเผินก็คงคิดว่
ไม่ได้เป็นคู่แต่งงานกัน หน้าซ้ำถ้าสังเกตดี ๆ จะเห็นว่พ้อมันไม่
สวมแหวนแต่งงานด้วยซ้ำ เดว่าพวกเขาคงมีปัญหากัน

โง่งนบรยภาคมันไม่แยบยลนั้หรือ

“แล้วพืคบ้านอยู่ไหนลูก” พลิ้นแม่มันก็พุดขึ้นเพื่อทำลาย
ความเงียบบัน “เห็นคินบอกว่พืคนอนหอพัก แล้วช่วงวันหยุด
ไม่กลับบ้านหรือ”

“ผมอยู่คนเดียววันะครับ พ้อแม่ไม่ค้อยลงรอยกัน”

“อ้าว”

“จริง ๆ พวกเขาหย่ากัน ผมอยู่กับยายที่ต่างจังหวัดแล้วย้าย
มาอยู่กรุงเทพฯ ตอนไ้ที่เรียน” ผมตอบตามความจริง ไม่มีอะไร
ที่ต้อปิตบัง พ้อแม่ผมแยกทางกันตั้งแต่เด็ก และพวกเขาก็ไปมี
ครอบครัวใหม่กันหมดแล้ว ทังให้ผมอยู่กับยายคนเดียวซึ่งตอนนั้
ท่านก็ขึ้นสวรรค์ไปแล้ว “แต่ตอนนั้ยายผมเสียไปแล้ว ผมก็เลย
อยู่แต่ที่หอพัก”

“แม่เสียใจด้วยนะลูก คงเหงามากสินะ”

“ไม่ค่อยครับ อยู่คนเดียวก็ดีเหมือนกัน”

“...”

“ผมไม่ค่อยชอบป็นหน้าเวลาต้องอยู่กับคนอื่น” ผมไหวไหล่ มองภาพสะท้อนของตัวเองผ่านชั้นล้อตมที่ใช้ดักข้าวอยู่ แน่ใจว่าคำพูดผมยิ่งเพิ่มความมืดหม่นมากยิ่งขึ้น แม่ของคินเงียบไป ผมไม่ได้สนใจว่าเขาจะพูดอะไรต่อ อันที่จริงผมไม่ได้อยากมาเจอหน้า พ่อแม่ไ้คินอยู่แล้ว

ผมเข้ากับใครไม่เก่งและไม่คิดจะปรับตัวให้ใครมาชอบหรือเอ็นดูด้วย

“แต่ลูกก็คอยดูแลคินตลอดเลยไม่ใช่หรือไง” แม่มันทักขึ้นอีก “คินเล่าให้พ่อกับแม่ฟังตลอดเลยนะว่าพิศดูแลเขาดีมาก คอยสอนการบ้าน คอยช่วยงาน”

“มันเป็นผู้ฟังที่ดีด้วยครับ ถ้าไม่มีมัน ป่านนี้ผมหน้าลายพุงปากไปแล้ว” ไ้คินกับแม่มันหัวเราะขบขัน ดูสนุกสนานขณะที่ผมกลกอกตาใส่ “และเห็นอย่างนี้มันก็ไปไหนไปกัน ไม่ค่อยปฏิบัติผมเลยนะ”

“เพราะลูกบังคับเขาหรือเปล่า เขาเลยไม่รู้จะปฏิบัติยังไงนะ”

“โอ้ พ่อครับ ไ้พิศจิตใจดีจะตาย มันไม่เคยคิดว่าผมบังคับ”

“ถ้าเป็นแบบนี้ก็ดีนะ เพราะความสัมพันธ์ที่ดีมันไม่ควรเกิดขึ้นจากการบังคับกัน”

“พ่อครับ...”

“ไม่จั้นมันจะไม่ยืนยาวและพังทลายในที่สุด”

จบคำนั้นบรรยากาศก็กลับมาอึมครึมอีกครั้ง ผมเห็นพ่อแม่
มันมองหน้ากันคล้ายปรามให้อีกฝ่ายหยุดพูด ทว่าคุณได้รกลับ
ไหวไหล่ ตักข้าวเข้าปากด้วยท่าที่แบบผู้ดี ไม่สนใจสายตาของ
แม่ไธคินที่ร้องขอบางสิ่ง

“กินข้าวต่อเถอะ พรุ่งนี้เราต้องรีบออกเดินทางแต่เช้า”

“คราวนี้พ่อจะไม่เบียดผมใช้ไหม วันนี้พ่อก็กินเบียดผมมารอบ
หนึ่งแล้วนะ”

“ต้องโทษแม่ของลูกที่เรียกพ่อกลับมา”

“คุณคะ”

“ทั้งๆ ที่เขารู้ดีว่าพ่อไม่เคยอยากกลับมาสักนาทีเดียว”

ตัวอย่าง

พิศไหมพ่อ 2 กลางค้ำกลางก้น

ทุกคนถึงกับเงียบ มีแค่แม่ของไอ้คินที่กำลังมือและถอน
หายใจยาว ดูเหมือนความสัมพันธ์ของพวกเขาจะแยกว่าที่คิดไว้
ถึงได้กล้าหักหน้ากลางโต๊ะอาหารแบบนี้ จังหวะนี้ไอ้คินดูอยาก
จะพูดอะไรสักอย่าง ทว่ามันก็เลือกที่จะเงียบไป ผมเลยแกล้งเอา
เท้าไปเหยียบเท้ามันให้หันมาสบตา ก่อนที่มันจะยิ้มให้เป็นเชิงบอก
ว่าไม่เป็นไร มันโอเค

โอเคก็เหยียบแล้ว

“แล้วลูกจะกลับเมื่อไหร่” พ่อกับแม่ก็ทำลายความเงียบ
อีกครั้งเหมือนไม่สนใจสิ่งที่พูดไปก่อนหน้านี้ “เพื่อพ่อจะได้รับ
กลับ”

“ผมกับไอ้พิศคิดว่าจะเที่ยวกันสักสองสามวันครบแล้วก็กลับ
กัน”

“น้อยไปหรือเปล่า ลูกเพิ่งสอบเสร็จ จะอยู่เที่ยวมากกว่านั้น
ก็ได้”

“ผมชวนไอ้พิดแล้ว แต่ไอ้พิดมันไม่ค่อยชอบที่ที่คนเยอะเท่าไร” มันฟ้องพ่อมันให้ผมกสอกตาใส่ “ขนาดผมบอกจะออกเงินให้ มันก็ไม่เอา”

“ไม่อยากพักผ่อนหรือ พิด”

“ครับ?”

“แค่สองสามวันเขาไม่เรียกว่าพักหรือคะ” คุณไตรถามผม กระตุกยิ้มบาง ๆ คล้ายกับมีเลศนัยให้ค้นหากัน ติดแค่ว่าผมไม่สนใจ ไหวไหล่ให้เขาและสบตาเช่นคนไม่เกรงกลัว “ฉันยินดีจะออกค่าใช้จ่ายให้ เธอกับคินจะได้พักกันนาน ๆ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมไม่ได้เดือดร้อนเรื่องเงินเท่าไร”

“...”

“ผมแค่ไม่ค่อยชอบเที่ยวไหน ที่ไปก็เพราะไอ้คินบังคับ”

“ไอ้โอร” เพื่อนรักผลึกหัวผมเป็นการลงโทษที่บอกพ่อแม่มันไปแบบนั้น “มันอยากเที่ยวแต่มันเกรงใจต่างหากครับ มันเป็นแบบนี้ประจำ”

“คิดเองเออเองทั้งนั้น”

“เขาเรียกว่ารู้ใจต่างหาก”

“หรือเรียกว่าเสือกก็ได้ ง่าย ๆ เข้าใจตรงกัน”

“ปากแข็งจังวะ”

“ไม่เคยลองจูบอย่ามาทำเป็นรู้ดี” ผมยักคิ้วกว่นประสาทเลย โดนมันผลึกหัวอีกรอบจนสมองแทบไหลออกด้านข้าง ใจจริงผมก็อยากพักนาน ๆ แหละ แต่ผมเป็นพวกติดห้องมากกว่า อีกอย่าง หัวหินคนก็เยอะ เปลอ ๆ ไอ้คินมันชวนคนอื่นมาแจมอีก ผมขี้เกียจ

ไปเฝ้ามันตอนเจอกับคนอื่นแล้วทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น
ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมผมต้องไปเฝ้ามันตอนเจอกับคนอื่น
ด้วย รู้แค่ว่ามันบอกให้รอกัน

รอมีงสนุกกับคนที่มึงพอใจขณะที่มึงก็อยากได้รับความรักจาก
มีงอะนะ

มีงหรือกูที่เหี้ยวะ ไอ้คิน

“เดี่ยวโดน” มันยิ้มร้าย “ว่าแต่พ่อแม่ออกไปเที่ยวกับพวก
ผมไหมครับ เราก็ไม่ได้ไปเที่ยวด้วยกันตั้งนานแล้ว”

“ขอโทษด้วยนะคิน แต่แม่ไม่ว่างเลยช่วงนี้” แม่มันรีบตอบ
กลับ “งานที่บริษัทแม่ยุ่งมาก ไหนจะต้องไปดูแลคุณยายอีก วั
คราวหน้าแล้วกันนะคิน”

“เสียดายจัง อุตส่าห์ได้อยู่พร้อมหน้ากันแท้ ๆ”

“มันกะทันหันไปนะลูก” ไอ้คินทำหน้าที่เสิร์ฟ แม่มันเลยเอื้อม
มือมาลูบหัวมันเบา ๆ ก่อนจะหันไปหาพ่อมันที่เข็ดปากอยู่ ดู
เหมือนคุณไตรจะอึ้งแล้วทั้งที่เพิ่งกินไปได้นิดเดียว “และพ่อเขาก็
ต้องทำงานหนักเหมือนกัน ไซ้ใหม่คะคุณ”

“ไม่รู้สิ ไม่แน่ว่าผมอาจไปเที่ยวกับลูก”

“อะไรนะ”

“ผมก็ยังพอมีวันว่างอยู่ ถ้าเกิดพวกเขาเที่ยวกันเกินสองสาม
วัน” คำพูดนั้นจุดประกายให้ไอ้คินยิ้มกว้าง มันเหมือนกับหมาที่
หางส่ายไปมาเวลาเจ้านายหาอาหารมาให้ กลับกัน ผมรู้สึกถึง
ความประชิดประจันของคุณไตรที่มีต่อภรรยา โดยไม่สนใจว่าเธอ
จะรู้สึกยังไง “พ่อถึงได้ถามว่าลูกจะเที่ยวกันนานกว่านั้นไหม พ่อ

จะได้ขอร่วมทริปด้วย”

“ได้สิครับพ่อ นั่นมันยอดเยี่ยม!” ไอ้คินตอบกลับ มันดูดีใจมากจนไม่คิดจะเก็บอาการเลยสักนิด “ผมกับไอ้พีคจะเที่ยวกันสักอาทิตย์หนึ่งก็ได้ พ่อจะได้มาเที่ยวกับพวกเราไง”

“ถามพีคด้วยสิว่าเขาโอเคไหม”

“มันโอเคอยู่แล้ว ไซ้ใหม่มีง” มันหันมาถามด้วยแววตาเปล่งประกาย แล้วมีเหวอว่าผมจะกล้าปฏิเสธหน้าใจ ๆ ของมันที่ผมหลงรักได้

ถ้าหากการตามใจมันทำให้มันพอใจ ผมก็ยอมได้ทุกอย่างไม่เห็นไหน

“คือ”
“เห็นไหมครับ ไอ้พีคอะมันใจดีอยู่แล้ว”

ผมส่ายหน้าเหนื่อยหน่ายกับเพื่อนรักพลางคิดว่า ผมจะปฏิเสธมันได้อย่างไร ในเมื่อคนที่ขอไปด้วยคือพ่อมัน ถ้าผมบอกว่าผมไม่ให้เขาไป มันจะน่าเกลียดขนาดไหนกัน แถมยังดูแย่มาก เพราะยังไงซะเขาก็คือพ่อเพื่อนผม

แถมยังออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดให้อีก ถึงผมจะไร้มารยาท แต่ผมก็รักคุณคน

“งั้นไว้นัดกันนะ”

“ได้เลยครับพ่อ ผมตื่นเต้นจัง”

“หึ”

“นานแล้วที่เราไม่ได้เที่ยวด้วยกัน ทริปนี้มันต้องเจ๋งมากเลย” นอกจากพ่อลูกที่ดูมีความสุข ผมก็สังเกตเห็นความเศร้าจาก

แม่ฉันที่ไม่มีส่วนร่วมในทริปครั้งนี้ แต่เธอเลือกที่จะไม่พูด ทำเป็นอมยิ้มเพื่อให้ลูกชายเพียงคนเดียวมีความสุข นั่นคงเป็นการเสียสละที่ผมไม่มีทางเข้าใจได้

ผมฟังไอ้คินพล่ามยาวถึงรายละเอียดทริปว่าเราจะไปที่ไหนไปทำอะไร ส่วนใหญ่ก็เล่นน้ำทะเล ไปดื่มกันบ้าง แล้วก็กลับมานอนตามสไตล์

ผมรู้สึกว่าการไปเที่ยวไม่ต่างจากการหาที่นอนใหม่
ซึ่งถ้าถามว่าดีไหม...

ถ้าได้นอนกับมัน อะไรก็ดีหมดนั่นแหละ

“อยากไปแล้ววะ ทริปนี้แม่ต้องเด็ดมากแน่เลย”

ก็ตามนั่นแหละเพื่อน

ตัวอย่าง

มือคำผ่านไปด้วยดีเท่าที่จะเป็นไปได้ ไอ้คินมันไปอ้อนแม่มันคล้ายปลอบใจที่แม่มันไม่ได้ไปด้วย ส่วนพ่อมันก็ขอตัวไปทำงานต่อ ต่างจากผมที่มาเดินเล่นข้างนอก ปากคาบหูหรีไว้ สูบอัดนิโคตินเข้าปอดไปพร้อมกับคิดว่า เมื่อไหร่ตัวเองจะตายจากสารพิษที่แพร่กระจายอยู่ข้างใน

ผมไม่ค่อยสนใจว่าตัวเองจะมีชีวิตอยู่ได้นานแค่ไหน ผมเลือกที่จะทำตามที่ตัวเองพอใจ

ชีวิตผมไม่มีอะไรให้เสียอยู่แล้ว

“ฟู” ผมพ่นควันสีขาวออกจากปาก มองดูมันลอยล่องไปกับท้องฟ้ายามค่ำคืน อยู่ในกรุงเทพฯ ก็มองเห็นดาวยากหน่อย รอบด้านเปิดไฟสว่างเต็มไปหมดเหมือนกลัวว่าความมืดจะเข้ามาหา

ผมยืนเหม่อคิดอะไรไปเรื่อยจนไม่ทันสังเกตเลยว่ามีคนเดินเข้ามา
รู้ตัวก็ตอนที่เขาจับหูหรือลูบอยู่ข้าง ๆ

และถามคำถามที่ทำให้ผมหันไปหาเขา

**“ออกมาเดินคนเดียวดิ๊ก ๆ แบบนี้ ตั้งใจจะอ่อยยงหรือ
ว่าอ่อยใครหรือ พิค”**

“ออกมาลูบหูหรืนี่เขาเรียกว่าอ่อยหรือครับ” ผมสวนกลับ
ไปทันทีที่รู้ว่าใครเอ่ยทัก พาให้อีกฝ่ายยกยิ้มบาง ๆ ให้คล้ายขบขัน
ที่ถูกผมขมขย้อนใส่ ควันสีขาจากปากเขาลอยคลั่งปนไปกับควัน
บุหรืที่ผมเพิ่งปล่อยออกไป ทำให้รอบตัวเราเหมือนอยู่ท่ามกลาง
ภวังค์อะไรสักอย่าง

มันดูเหมือนอะไรแมนดิกล้ำหรับใครหรือเปล่านะ เว้นผม
คนนึงละ

“ทำไมออกมาคนเดียวล่ะ ไม่ชวนคินมาด้วย”

“ไม่ใช่หรืมานี้ครับที่ต้องให้เจ้าของมาคอยเฝ้า” ผมยกไหล่
“หรือคุณกลัวว่าผมจะทำเลอะเทอะ ไม่ต้องห่วง ผมเก็บไปทิ้งอยู่
แล้ว ไม่ทิ้งให้สนามหญ่บ้านคุณใหม่”

“ฉันไม่ได้กังวลเรื่องนั้นหรอก แค่คิดว่าเธออาจเหงาก็ได้”

“อยู่คนเดียวมันต้องเหงาตลอดเวลาหรือครับ”

“ไม่ใช่หรืไง”

“ฉันคุณคงชอบเที่ยวใช้ใหม่ ถึงได้เหงาเวลาอยู่คนเดียว”

คุณไตรภลป็นิ่งไปชั่วครู่ก่อนจะหัวเราะออกมาที่ผมพูดแบบ
นั้น ผมว่าตัวเองก็ไม่ได้พูดอะไรน่าขบขันนะ แค่พูดตามความจริง
เพราะเขาดูจะกลัวว่าผมจะเหงาเหลือเกิน ทั้งที่การอยู่คนเดียว

เป็นเรื่องปกติของผม

“คงจั้น ปกติฉันไม่ค่อยได้อยู่คนเดียวเท่าไร”

“...”

“และถ้าเป็นไปได้ ตอนนี้น้ฉันก็ไม่อยากอยู่คนเดียว” เหมือน
ดักทางผมที่ทำท่าจะเดินหนีไปที่อื่น “อยู่สูบบุหรี่เป็นเพื่อนกันก่อน
สิ เธอยังไม่่วงหรืออะไรไหม”

“ผมแค่คิดว่าคุณอาจอยากได้เวลาส่วนตัว เพื่อจะได้รู้ว่
การอยู่คนเดียวมันสงบยังไง”

“เอาไว่วันหลังก็ได้”

“หือ?”

“อยู่ต่ออีกสักนิด ฉันมีเรื่องจะคุยกับเธอ” ผมยื่นคิ้ว แปลกใจ
ที่เขาพูดแบบนั้น ร่างสูงอ้วนโคตติงเข้าปอดก่อนพ่นออกมาแล้วใช้
มือปิด ๆ เหมือนไม่อยากให้มันลอยเข้าหน้าผม “รู้จักกับคินนาน
แล้วหรือ”

“ก็ตั้งแต่ปีหนึ่ง”

“เจอกันได้ยังไง”

“งานรับน้องที่มหา'ลัย”

“เลยสนิทกันมาตั้งแต่ตอนนั้น?”

“มันอยู่หอเดียวกับผม ห้องฝั่งตรงข้ามกัน” ผมตอบตาม
ความจริงพร้อมกับสูบบุหรี่ไปด้วย อีกไม่นานมวนที่สูบอยู่ก็จะ
หมด นั่นอาจช่วยให้ผมหลุดพ้นจากการชักไข่ของคุณพ่อหวง
ลูกชาย “คุณกังวลหรือครับที่ผมคบกับลูกชายคุณ”

“เปล่าเลย ฉันแค่แปลกใจที่พวกเธอสนิทกัน” เขายิ้ม “ปกติ

คืนเขาไม่พาใครมาบ้านง่าย ๆ ขนาดเพื่อนที่โตมาด้วยกันยังพามา
นาน ๆ ครั้ง”

“...”

“และเขาดูใส่ใจเธอเหมือนเธอเป็นคนสำคัญ”

“คิดเอาเองมั้งครับ ผมไม่ได้สำคัญกับมัน”

“งั้นพูดใหม่แล้วกัน”

“หือ?”

“เขาสำคัญสำหรับเธอใช่ไหม” เจ้าตัวหัวเราะเล็กน้อยตอน
เห็นผมขมวดคิ้วใส่ ผมรู้สึกว่าคุณไตร่ตรองอะไรแปลก ๆ เขาดูสนใจผม
ในแง่ที่ผมไม่อยากคิดเข้าข้างตัวเองเท่าไร ยอมรับว่าผมเองก็
ถูกใจเขาไม่น้อยตั้งแต่ครั้งแรกที่สบตากัน แต่ผมไม่ได้อยากลาก
เขารับเลี้ยงหรืออะไร

เขาเป็นพ่อเพื่อนผม และผมชอบลูกชายเขา

“หรือถ้าพูดให้ถูกต้องคือเขามีใจ”

“คุณต้องการจะพูดอะไร”

“เธอชอบกินใช่ไหม”

“!”

“แววดาเธอมันชัดเจน”

ผมนิ่งชะงัก ดวงตาเบิกกว้างก่อนจะกลับมาเป็นปกติ
ยอมรับว่าผมตกใจที่เขาอ่านผมออกขนาดนี้ ทั้งที่ได้กินไม่เคยรู้ตัว
เลยว่าผมชอบมันมาสามปีแล้ว แต่พอคิดไปคิดมา เขาโตกว่าผม
ตั้งมาก จะผ่านเรื่องนี้มาเยอะจนจับได้ผมได้ก็ไม่ใช้เรื่องแปลก

ที่แปลกคือการที่เขาพูดออกมาตรง ๆ ต่างหาก โดยที่ไม่สนใจ

เลยว่าลูกชายเขาจะได้ยินไหม

แต่ตอนนี้ไอ้คินมันอยู่กับแม่ข้างใน คงยากที่จะรับรู้ว่าคุณตอบพ่อมันว่าอะไร

“อ้อ” ผมขานรับสั้น ๆ ไม่ได้ปฏิเสธสักนิด “ผมชอบมันมาสามปีแล้ว”

“หึ ๆ” เขาหัวเราะในลำคอราวกับพอใจในคำตอบของผม พาให้ผมขมวดคิ้วไล่ไม่เข้าใจว่าเขาจะอยากรู้ไปทำไมเรื่องแบบนี้ หรือว่าเขาเป็นพวกห่วงลูกชายเลยไม่อยากให้คบกับคนนิสัยไม่ดีอย่างผม แต่ผมก็บอกได้โดยว่าคนอย่างไอ้คิน มันไม่เอาผมทำเมียหรือ

ลัวพังแค่เป็นเพื่อนก็กลัวลึนผืนทนจะแยแล้ว

“เธอเข้มแข็งดีนะที่ทนกันได้จนถึงตอนนี้”

“คุณหมายความว่าไง”

“ฉันรู้จักนิสัยลูกชายของฉันดีว่าเขาเป็นคนยังไง” ร่วงสูงเคลือบสายตามาสบ สะกดผมไว้ให้มองตัวเองผ่านนัยน์ตาสีหะมิงของเขา “เขาชอบเล่นกับความรู้สึกของคน ไม่จริงใจกับใครทั้งนั้น ใครที่ทำให้พอใจได้ก็ลากขึ้นเตียงมีอะไรกัน ฉันเดาว่าเธอคงรู้จักเขาด้านนั้น”

ผมชะงักเหมือนถูกเขาแทงด้วยมีดฟันเล่มที่มองไม่เห็น

“บางครั้งเขาก็มองข้ามคนข้างกายตัวเอง ไม่สนใจว่าคนอื่นจะรู้สึกยังไงที่เห็นเขาทำแบบนั้น” ผมเงิบ ไม่ได้โต้ตอบเพื่อสังเกตว่าเขาพยายามปั่นอะไรผม “เธอคงเห็นเขามีความสุขกับคนอื่นมาบ่อยแล้วสินะ คงคิดว่าทำไมตัวเองไม่ได้ไปอยู่ตรงนั้น ตรงที่เขา

มอบความรักให้”

“...”

“เธอคงอยากถูกเขากอดเหมือนคนที่เขาพาขึ้นห้องไป
อยากถูกเขาเอาใจแล้วก็ทำเรื่องอย่างว่าทุกวันใช่ไหม”

“คุณต้องการจะพูดอะไร”

“ฉันแค่รู้สึกแยแทนเธอที่ตกหลุมรักคนแบบนี้” เขาทิ้งก้น
บุหรี่ปั่นหลังปล่อยควันรอบสุดท้ายออกจากปาก พลันให้เท้า
เหยียบให้ไฟดับ จะได้ไม่ส่งกลิ่นหรือแผดเผาส่วนที่เหลืออยู่ต่อ
“เธอควรเจอคนที่ดีกว่านี้ คนที่มอบความรักให้เธอได้ บอกตรงๆ
ฉันเห็นใจเธอนะที่ต้องคอยดูแลเจ้าลูกชายไม่ได้เรื่องของฉัน”

“ทำไมผมรู้สึกเหมือนคุณไม่เห็นเขาเป็นลูกเลย”

“ทำไมคิดอย่างงั้นล่ะพี่ศ เธอคิดว่าฉันจะให้ร้ายลูกตัวเอง
เหรอ”

“ก็ทุกสิ่งที่คุณพูดมาเหมือนอยากให้ผมเปลี่ยนใจจาก
ลูกชายคุณ”

“ฉันแค่ชี้แนะในฐานะคนที่มีประสบการณ์มาก่อน”

“ประสบการณ์ที่ไม่ลงรอยกับเสียตัวเองนะเหรอ”

“...”

“เอาเวลาสอนผมไปจัดการตัวเองก่อนไหม ไม่มีใครสอน
คุณหรือใจว่าไม่ควรหักหน้าคนอื่นบนโต๊ะอาหาร” ผมเลิกคิ้วใส่
พรางติดกันบุหรี่ปั่นไปบนพื้นหญ้า ไม่สนใจว่าประกายไฟมันจะ
ลุกลามเผาบ้านเขาไหม รู้แค่ที่ผมไม่อยากทนให้เกียรติผู้ชายคนนี้
“ยิ่งกับคนที่ป็นภรรยา คุณควรให้เกียรติเขามาก ๆ”

“ถ้าฉันรักเขา ฉันก็คงทำตามที่เขาสั่ง”

“ว่าไงนะ”

“แต่เนี่ยเราสองคนไม่ได้รักกัน”

“...”

“และฉันไม่เคยอยากเรียกเขาว่าภรรยา”

“ความสัมพันธ์ของคุณดูซับซ้อนกว่าที่ผมคิดอีกนะ” ผมเลิกคิ้วไล่ แปลกใจเหมือนกันที่เขาพูดออกมาตรงๆ ไม่อ้อมค้อม แต่ดูจากนิสัยแล้วคุณไตรไม่ใช่คนที่จะสับหลอกไปมา ดูเป็นคนซื่อตรงกับความรู้สึกตัวเองพอสมควร “แต่นั้นไม่ได้แปลว่าคุณควรหักหน้าเธอต่อหน้าลูกชาย”

“นั่นทำให้เธอไม่พอใจหรือใจเธอคงเป็นห่วงความรู้สึกของคินสินะ”

“แน่นอน” ผมไหวไหล่ “ทำไมผมจะไม่อยากเห็นคนที่ตัวเองชอบมีความสุข”

“ต่อให้เขาจะไม่ได้แคร์ความรู้สึกเธอเลยนะเหรอ”

“ก็ไม่ใช่เรื่องของคุณอยู่ดี” ผมป็นประสาทกลับ ถ้าไม่ทำอะไรสักอย่างให้เขารำคาญ เขาคงไม่ยอมปล่อยให้ผมไปโดยดีแน่ “ผมไม่ได้เดือดร้อนที่มันไม่ชอบผมนี่ เพราะงั้นคุณก็ไม่ต้องมาทำเป็นเหมือนเดือดร้อนแทน ใช้เรื่องของตัวเองชะเมื่อไหร่”

“ฉันแค่เป็นห่วง กลัวว่าเธอจะหลงผิด เธอยังเจอคนอื่นอีกได้”

“หยุดเสือกได้ไหม”

“หือ?”

“ไม่ได้อยากพูดแบบนั้นนะ แต่คุณเริ่มทำให้ผมหงุดหงิดนิดๆ แล้ว” ผมบอกออกไปตามตรง สบตากับเขาด้วยแววตาพร้อมเอาเรื่อง “ผมไม่รู้หรือทว่าคุณต้องการอะไรกันแน่ ถึงพยายามพูดให้ลูกชายตัวเองดูแย่ในสายตาคนอื่น แต่ถ้าผมเป็นคน ผมจะไม่พูดแบบนั้น”

“แต่เธอไม่ได้มาเป็นฉัน”

“แล้ว...”

“เธอไม่รู้หรือทว่าฉันรู้สึกยังไง” ผมยื่นคิ้ว ลู่ๆ คุณไตร่ตรองผมด้วยแววตาจริงจัง “ฉันแค่อยากเตือนเธอด้วยความหวังดี ทั้งลูกชายฉัน ทั้งผู้หญิงที่เธอเจอมา อย่าให้เขาสวมเขาให้เธอได้”

“คุณหมายความว่าไง”

“ฉันแค่แนะนำในฐานะคนที่อาบน้ำร้อนมาก่อน” เขายิ้มก่อนจะขยับเข้ามาใกล้ผม จนปลายร่องเท้าของเราสองคนชิดกัน จากนั้นเขาก็โน้มตัวลงมาให้สายตาเราอยู่ในระดับเดียวกัน ผมมองลึกเข้าไปในดวงตาเขา ค้นหาตัวตนคนที่ปั้นหัวผมอย่างหนัก ไม่ต่างจากเขาที่กำลังค้นหาผมเหมือนกัน

พออยู่ใกล้กัน กลิ่นบุหรีที่เพิ่งดับไปเลยรวมเป็นหนึ่ง คล้ายดึงดูดพวกเราให้เขยิบเข้าหา

“อย่าอยู่กับคนที่เขาไม่ได้แคร์เธอจริงๆ ไม่งั้นเธอจะเป็นของตายให้เขากลับมาเล่นใหม่” เสียงทุ้มต่ำกระซิบ “ถ้าฉันเป็นเธอ ฉันจะไม่เสียดิน แต่รู้ว่าเขาไม่รักก็มากพอแล้วไหม จะอยู่ดูเขาเอากับคนอื่นทำไม”

“...”

“เธอยังมีโอกาสเจอคนใหม่ ๆ ที่มอบความรักให้เธอได้”

“ผมควรฟังคำพูดคุณหรือคุณไตร่” ผมย้อนกลับไป “ที่คุณยังอยู่กับคนที่ไม่รักได้เลย”

“อย่างน้อยฉันก็ไม่ได้ถูกรักหรือรักเขาฝ่ายเดียวแบบเธอนี้”

“แต่ก็ต้องทนอยู่กับคนที่ไม่รักอยู่ดี มันต่างกันตรงไหน” ผมถามตามตรงด้วยความสงสัย “ทั้งที่ไม่รักแต่ก็ไม่แยกกันไป ยังบั้นหน้าเพื่อให้ลูกชายสบายใจ ยอมรับเถอะว่าคุณเองก็ตัดพวกเขาไม่ได้”

“นั่นเพราะฉันยังไม่เจอคนที่ใช่”

“ผมก็ไม่”

“ถ้าเธอเจอ เธอจะตัดใจจากคนใหม่”

“ใครเขาอยากอยู่กับคนที่ไม่เห็นค่าตัวเองตลอดไปล่ะ” พุดตามความรู้สึก ที่ผมไม่เลิกรักมันก็เพราะผมไม่เคยมองใครนอกจากมัน ถ้าเกิดมีใครอื่นที่สะดุดตาผมหรือทำให้ผมสนใจได้ ผมก็คงจะเลิกรักมันได้ ต่อให้จะต้องใช้เวลานาน “ผมไม่ยอมมีสภาพเหมือนคุณหรือภรรยาที่ต้องบั้นหน้าตลอดเวลา”

“ฉันเองก็อยากกลับไปเป็นเด็กแบบเธออีกครั้ง จะได้ไม่ต้องบั้นหน้า”

“คุณก็ไม่ได้ดูแลเท่าไรนะ แต่ทำไมหน้าหนา”

“เธอก็ไม่ได้ดูแลมาก”

“...”

“ทำไมปากแข็งจัง” ผมรู้สึกถึงเลศนัยจากคำพูดนั้น เป็นจังหวะเดียวกับที่ลมหายใจอุ่นร้อนรินรดเหนือจมูกผม ไม่ทันรู้เลย

ว่าระยะห่างของเราสองคนเหลือน้อยมาก จนอีกแค่ไม่กี่เซนติเมตร เราอาจทำเรื่องบางอย่างที่ผิดบาปต่อคนอื่นก็เป็นได้ “ทั้งดื้อทั้งหัวรั้น ทั้งไม่ยอมคน ดูเธอจะผ่านอะไรมาเยอะนะ พิค”

“อายุอาจไม่เยอะ แต่ผมมั่นใจว่าประสบการณ์การใช้ชีวิต ผมก็ไม่ได้น้อยกว่าคุณเท่าไร”

“น่าสนใจ ฉันอยากรู้ว่าเธอจะเก่งแค่ไหน”

“ก็อยู่ที่ว่าคุณอยากเห็นด้านไหน” เขายิ้มเจ้าเล่ห์ให้ “แต่ที่แน่ๆ ผมปากเก่งพอตัว”

“ต้องลองซะแล้ว :)”

“อะไร... อ้อออ” ยังไม่ทันที่ผมจะได้พูดจบ จู่ๆ ริมฝีปาก รุ่มร้อนคลุ้มคลั่งของบุพรีก็ทาบทับลงมาโดยไม่ให้เวลาได้ตั้งรับ นาทินั้นผมเบิกตากว้าง ตกใจที่ถูกเขาจูบในขณะที่เราเชือดเฉือนทางอารมณ์กัน ข้าเขายังพยายามสอดลิ้นเข้ามาในปากผม เพื่อเก็บความหวานปนขมที่ซ่อนอยู่ในนั้น

ติดตรงที่ผมดันเขาออก ส่งเสียงร้องประท้วงให้เขาผละออก จากกัน ทว่าอีกฝ่ายกลับดันผมไปชิดกำแพง ตรึงมือผมไว้เหนือหัว บังคับให้ลิ้มรสความเว้าร้อนจากเขา

ผมคิดว่านี่คือการตรวจสอบว่าผม ‘ปากเก่ง’ อย่างที่บอก หรือเปล่า แต่ผมไม่คิดว่าเขาจะทำเรื่องแบบนี้แม้ว่าจะเห็นเค้าลางสนใจกัน พอเห็นว่าผมไม่ยอมเปิดปาก เขาเลยกัดปากผม ติดตรงที่ผมสวนกลับ กลายเป็นเราต่างกัดปากของกันและกัน แล้วแทนที่จะผละออก เราดันพุ่งเข้าไป

เรียวลิ้นขึ้นของเราเกี่ยวกระหวัดรัดกัน ดักดวงสลับป้อน